దేవుడిచ్చిన వరం

వెనుకటి కొక సద్బ్రాహ్మడుండేవాడు. ఆయన నిత్య సత్యవ్రతుడు. పరమ దయాళువు. ఆకాశం విరిగి మీదపడ్డా అబద్ధం ఆయన నోటవచ్చేది కాదు. చిన్న దోమకు కూడా ఆయన ఎన్నడూ హాని తలపెట్టి ఎరగడు. అయితే దుర్భర దారిద్ర్యం ఆయన జీవితాన్ని కుంగదీసింది. బతుకు ఆయనకు నరక ప్రాయమయింది. తన దారిద్ర్యం తనకే కాక సాటివారికి కూడా బాధాకరంగా ఉన్న సంగతి గ్రహించినవాడై, తనను భగవంతుడే తప్ప సాటిమానవులెవరూ ఉద్ధరించలేరని గ్రహించి భగవంతుణ్ణి గురించి ఘోరతపస్సు ప్రారంభించాడు.

ఆ బ్రాహ్మడి సత్యాహింసలకు అదివరకే సంతోషించిన భగవంతుడు ఆయన ఘోర తపస్సుకు మెచ్చినవాడై ప్రత్యక్షమై "ఏం కావాలో కోరుకో" అన్నాడు; భగవంతుడి కాపాటితెలియక కాదు. భగవంతుడు బ్రాహ్మడికోరిక తీర్చాలా, వద్దా అనే సమస్యపై కైవల్యంలో హోరాహోరీ చర్చలు జరిగాయి. చర్చల అనంతరం వోటింగు జరుగగా బ్రాహ్మడికి అనుకూలంగా ఏడులోకాల ప్రతినిధులూ, ప్రతికూలంగా అయిదులోకాల ప్రతినిధులూ వోటు చేశారు. రెండు లోకాల ప్రతినిధులు చర్చలోగాని వోటింగులోగాని పాల్గొనక తటస్థంగా ఉండిపోయారు... అయినా బ్రాహ్మడినోటనే పలికిద్దామని భగవంతుడు "నీకేం కావాలో కోరుకో!" అన్నాడు. అదీకాక కైవల్య రాజ్యాంగ పరిషత్తువారు కృతయుగంలో ఏర్పాటుచేసిన కాన్స్టిట్యూషను ప్రకారం భగవంతుడు ఆవిధంగా అడగవలసిన బాధ్యత కూడా లేకపోలేదు. (ఈ కథా కాలంనాటికింకా కొత్త కాన్స్టిట్యూషను కైవల్యంలో అమలులోకి రాలేదు. అది వేరే కథ. మరోసారి చెబుతాను.)

బ్రాహ్మడు భగవంతుడిమీద ఒక చిన్న దండకం చదివి "స్వామీ, నాకు వెయ్యికోట్ల వరహాలు దయచేయించు" అన్నాడు.

అంతడబ్బుతో ఆ బ్రాహ్మడు సుఖపడడని భగవంతుడికి తెలుసు. కాని ఆ సంగతి బ్రాహ్మడితో చెప్పటానికి భగవంతుడికి హక్కులేదు. అందుచేత బ్రాహ్మడడిగిన వరం కాస్తా ఇచ్చేసి భగవంతుడు తన దారిన తాను అంతరార్ధనమైనాడు.

ప్రపంచంలో ఉన్న దరిద్రమంతా తానే మోస్తూ ఉండినట్టూ ఆ భారమంతా ఒక్కసారి

దిగిపోయినట్టూ అయి బ్రాహ్మడు ఇంటికి రావటమేమిటి, నట్టింట్లో అటకవిరిగి కిందపడటమేమిటి, రెండూ ఒకేసారి జరిగాయి.

"అయ్యో ఎంత అపశకునం" అని బ్రాహ్మడి పెళ్ళాం కంటతడి పెట్టింది.

"ఓసి నీ యిల్లు వరహాలుగానూ, ఊరుకోవే," అంటూ బ్రాహ్మడు అటక విరిగిపడిన కారణం అన్వేషించే సరికి సంచులు దొరికాయి. పెద్ద పెద్ద గోతాలు! సీళ్ళు వేసిన గోతాలు! వాటినిండా – బ్రాహ్మడు వెంటనే ఊహించాడు వరహాలు! ఒక్కొక్క గోతంలోను లక్షేసి వరహాలు!

"మనపంట పండిందే! మన దరిద్రం తీరిందే! ఇదుగోనే అంతులేని ధనం! వరహాలు ఒంటినిండా పోసుకోవే! గుప్పెడు తీసుకుని కాకులకు గిరవాటెయ్యవే!" అని బ్రాహ్మడు వొళ్ళుతెలీకుండా పేలసాగాడు.

"ఎందుకండీ ఇన్ని వరహాలూ? బరువుచేటూ! నిక్షేపంలాంటి అటక కాస్త విరిగి పడిపోయిందికదా – అయిదు ఊరగాయ జాడీలు పెట్టినా కదలని అటక" అన్నది బ్రాహ్మడి పెళ్ళాం.

తన భార్యకు ఈ డబ్బు విలువ ఇంకా తలకెక్కలేదని బ్రాహ్మడు గ్రహించి, "ఓసి అదేం మాట! చూడవే మన దగ్గర వెయ్యికోట్ల వరహాలు ఉన్నాయి. ఇంతడబ్బు రాజుగారి దగ్గర ఉందటే? దీంతో నీ యిష్టం వచ్చినంత భవంతులు నీ యిష్టంవచ్చినన్ని కట్టించవచ్చు. అప్పటికి ఈ బస్తాలలో ఒకటైనా తరగదు తెలిసిందా? అటకకోసం ఏడవకు" అన్నాడు.

"ఎందుకన్ని ఇళ్ళూ, చక్కని గుడిసె ఉండగా మనకు భవంతులెందుకండీ" అన్నది బ్రాహ్మడి భార్య.

ఆవిడకు చెప్పి లాభం లేదనుకున్నాడు బ్రాహ్మడు. ఆయన ఇళ్ళమీద ఇళ్ళూ, గ్రామాల మీద గ్రామాలు కొనసాగాడు. రోజూ సంతర్పణలు చేయసాగాడు.

బ్రాహ్మడి ధనరాసులమాట చుట్టుపక్కల పొక్కిపోయింది. ఒకరోజు ఎక్కడినుంచో బందిపోటు దొంగలు వచ్చి బ్రాహ్మడి ఇంట్లో పడి పదిహేను వరహాల మూటలు మోసుకుపోయినారు. బ్రాహ్మడు వారిని వారించబోయినాడు. కాని వాళ్ళు కత్తిదూసి బ్రాహ్మడిచేతిమీద గాటు పెట్టి "బుద్ధి కలిగి ఉండకపోతే మెడమీద యింకా పెద్దగాటు పెడతా" మన్నారు.

ఒక నెల గడిచిందో లేదో ఊళ్ళో పెద్ద సభ చేశారు. సభకు బ్రాహ్మణ్ణి కూడా పిలిచారు, ఆ సభలో బ్రాహ్మణ్ణి గ్రామ పెద్దలంతా తీవ్రంగా ఖండించారు. బ్రాహ్మడు ఆశ్చర్యంతో నోరుతెరచి వినసాగాడు.

ఒక పెద్ద మాట్లాడాడు, మిగిలినవారు – బ్రాహ్మడితో సహా – నిశ్శబ్దంగా ఆలకించారు.

"మన ఊరికొక గొప్ప పీడ - ఒక గొప్ప విపత్తు, ఒక గొప్ప అనర్థం దాపురించింది. అదేమిటంటే మన శివయ్య కుబేరుడైనాడు. శివయ్య అంటే మనకందరికీ యిష్టం. మనం శివయ్యకూ శివయ్యకుటుంబానికీ, సదా ఎల్లప్పుడూ మనకు చాతనయిన సహాయం చేస్తూ వచ్చాం. అటువంటి శివయ్య మనకు కృతజ్ఞుడై ఉండకపోగా మన జీవితాలు దుఃఖభాజనం చేయడానికి భగవంతుని గురించి తపస్సు చేసి మానవమాత్రుడు కలలోకూడా కనీ వినని ధనరాసులు సంపాదించాడు.

"పోనీ ధనరాసులు సంపాదించుకున్న శివయ్య వాటిని నిక్షిప్తం చేసుకున్నాడా అంటే అదీలేదు. ఆ ధనరాసులను జాతి కుల మత వయో వివక్షతలు లేకుండా వెదజల్లేస్తున్నాడు. ఈ ఒక్క గ్రామంలోనే శివయ్య రాజాధిరాజులుండవలసిన భవంతులు కట్టించాడు. ఈ చుట్టుపక్కల నూరుగ్రామాలలో ఇటుకగాని, పెంకుగాని సున్నంగాని మందులోకి లేకుండా పోయాయి. అథవా దొరికినా పదింతలూ, నూరింతలూ ధర చెబుతున్నారు. ఎందుకు చెప్పరూ? శివయ్య ఇంకా నూరిళ్ళకు సామగ్రి మాట్లాడివుంచాడు. శివయ్య ఏ ధరైనా ఇవ్వగలడు. చెప్పండి, ఈ పరిస్థితులలో గృహస్థులం ఎట్లా బతకాలి?"

"శివయ్య రోజూ సంతర్పణలు చేస్తున్నాడు. చుట్టుపక్కల గ్రామాలలో ఎక్కడా ధాన్యంగింజలేదు. అథవా ఉంటే శివయ్యతో పోటీచేసి మనం కొనలేం-"

శివయ్య ఈ అభిశంసన భరించలేకపోయినాడు. లేచి సభవారికి నమస్కారంచేసి "నేను చేసిన అపచారం ఏదన్నా ఉంటే నన్ను మీరంతా మన్నించాలి. మీ అందరికీ ఇళ్ళు కట్టిపెడుతున్నాను. మీకు వేరే ఇళ్లెందుకు? వాటిలో నేను నివసించగలనా? మీరే నివసించండి. భగవంతుడిచ్చినది ఇంత ఉంది కనక నేను నిత్యమూ మీకు భోజనం పెడతాను. మీరు వేరే పొయ్యిరాజెయ్యక నేను పెట్టే భోజనం ఆరగించండి. ధాన్యం ఎంత ఖరీదుకైనా కొనటానికి నేనున్నాను!" అన్నాడు.

ఈ మాటకు మరో పెద్ద మనిషి నిప్పులు కక్కుతూ లేచి, "నూరు ఇళ్ళలో నూరు గ్రామాలవారిని ఎట్లా నివాసం పెడతావు? నీకేమైనా బుద్ధి ఉందా లేదా? అదీకాక అందులో బలంగలవాళ్ళూ, హంతకులూ దౌర్జన్యం చేయగల వాళ్ళూ అదివరకే చేరారు. వందలమందికి భవంతులు కల్పించి వేలమందికి ఇటుక, రాయి, సున్నం బెడ్డా దొరకకుండా చేశావు. నీ సంతర్పణలు అఘోరించినట్టే ఉన్నాయి. రోజూ నీ పంచభక్ష్య పరమాన్నాలు తిన్నవాళ్ళు అజీర్తిచేసి వాంతులు కలిగి చస్తున్నారు. అదొక లెక్కలోది కాదు. ఈ విధంగా ఈ నూరు గ్రామాలవారూ రోజూ తినడానికి ఈ దేశంలో తిండెక్కడుంది? మహాపెడితే ఆరునెల్లు పెడతావు ఆ తరవాత ఒక్క గింజ మిగలదు. నీ వరహాలు పొలంలో చల్లి ధాన్యం పండించవలసిందే! ఈ ఆరునెల్లూ అయాక నీకు, నీ పెళ్ళానికి, పిల్లలకూ

మెతుకుండదు. నీతోపాటు వేలకువేలు ప్రజలు తిండికి మాడిచస్తారు. ఏదో మమ్మల్ని ఉద్ధరిస్తున్నవాడల్లే చెప్పొచ్చావు!" అని అరిచాడు.

ఆయన ఇంకా పూర్తి చెయ్యక పూర్వమే మరొక పెద్ద మనిషి లేచి ఈ విధంగా అన్నాడు:

"శేషయ్య ఆరునెల్లమాట చెబుతున్నాడు. ఇవాళ మాటేమిటి? శివయ్య పుణ్యమా అంటూ వర్ణాశ్రమ ధర్మాలు అప్పుడే అడుగంటాయి. మంగళ్ళు పలకటంలేదు, చాకళ్ళు పలకటంలేదు. వ్యవసాయకులు కూడా ఈ ఏడు పొలాల మీద శ్రద్ధ చూపటంలేదు. ఎందుకు చూపుతారు? వారికి రోజూ శుష్టుగా తిండి దొరుకుతున్నది. ఎవరు మాత్రం ఎందుకు పని చేయాలి? ఏ గింజలకోసం వాళ్ళు అదివరలో పనిచేస్తూ వచ్చారో అవి వారికి పదింతలుగా లభిస్తున్నాయి కద! వర్ణాశ్రమ ధర్మాలు అడుగంటినాక ఈ సమాజానికి వినాశనం తప్పదు. ఇక్కడ చేరినవారు గడ్డాలు గీకించుకొని ఎన్నాళ్ళయింది? నా మాట నమ్మండి. మనకు విలయం ఆసన్నమయింది."

శివయ్య మళ్ళీ సభకు చేతులు జోడించి, "మీరు చెప్పేటువంటి మాటలు వింటూంటే నాకు భయంగా ఉన్నది. కనుక నాకు భగవంతుడిచ్చినది యావత్తూ ప్రజలందరికీ ఈ క్షణమే పంచేస్తాను. అప్పుడు నేను కూడా అందరితోనూ సమానుడ్ని అవుతాను. ఎవరికీ దరిద్రం వుండదు" అన్నాడు.

సభలో కొందరు తొందరపడి హర్షధ్వానాలు చేశారు కాని, "వల్లకాదు! ఎంతమాత్రమూ వల్లకాదు" అంటూ ఒక గడ్డం మనిషి లేచి నిలబడ్డాడు. మళ్ళీ సభ నిశ్శబ్దమయింది.

"శివయ్య దగ్గర ధనరాసులుండడం కంటె కూడా విలయహేతు వేదన్నావుంటే అది అందరి ఆర్థిక దరిద్రమూ తీరడమే! ఏమంటారా? వివిధ వృత్తులు చేసుకొనేవారు దరిద్రంలో వుండబట్టే సంఘం నడుస్తోంది. చాకళ్ళూ, మంగళ్ళూ, సాలీలూ, కుమ్మరులూ, వడ్రంగులూ, మొదలైన వృత్తులవారు బ్రాహ్మలు మొదలైన వారితో సమానం అయితే సంఘానికి కావలసిన సంపద ఎవరు సృష్టిస్తారు? సంపదను సృష్టించేవారి దారిద్ర్యం మీదనే సంఘ జీవితమంతా ఆధారపడి ఉండగా ఆ దారిద్ర్యాన్ని తొలగించడం కన్నా సంఘానికి విపత్కరం మరొకటి ఉండదు. యిదేమంత దుర్గ్రాహ్యమైన విషయం కాదు" అన్నాడు.

ఇంతలోనే ఇంకొక గడ్డమాయన లేచి, "అదీకాక అందరిదగ్గిరా సమంగా ఉన్న డబ్బు మృత్తికతో సమానం. అది దారిద్ర్యాన్ని తొలగించదు. వస్తువుల ధరలు మాత్రం ఒకటికి నూరింతలు పెరుగుతవి అంతే! ఆర్థిక శాస్త్రవేత్తను కనక చెప్పానుగాని సంఘ గతి ఏమైనా చింత లేదు" అన్నాడు.

"మరి నన్నేం చెయ్యమన్నారు?" అన్నాడు శివయ్య దీనంగా.

"నువు నీ ధనరాసులు బ్రాహ్మణ్యానికి మాత్రమే పంచు. వారు సంపద సృష్టించరు కనుకనూ, వారి డబ్బు కాలక్రమాన సంపద సృష్టించే వారికి చెందుతుంది" అన్నాడు మొదటి గడ్డంవాడు.

"ఒక బ్రాహ్మణ్యానికే కాక పనిపాటలు లేనివారికి, సంస్కృతిని పెంపొందించే వారికి, వ్యాపారం చేసేవారికి, ధనికులకూ కూడా ఈ డబ్బు పంచవచ్చు. అందువల్ల సంఘ వినాశనం జరగదు అని అర్థ శాస్త్రం ఘోషిస్తుంది. ఇందులో నా స్వంతం ఏమీలేదు" అన్నాడు రెండో గడ్డంవాడు.

ఆనాటి అర్ధరాత్రి ఎవరో శివయ్య వాకిలి మెల్లగా తట్టారు. ఆర్భాటాలు, హాహాకారాలు, పెడబొబ్బలూ, దివిటీల వెలుగూ స్ఫురించని కారణంచేత శివయ్య బందిపోటు దొంగలని భయపడక తలుపు తెరిచాడు. తలుపు తెరవగానే ఆయన విస్మయం ఏమని చెప్పాలి? రెండు మూడు వందల మంది బలశాలులు విచ్చుకత్తులతోనూ, గండ్రగొడ్డళ్ళతోనూ, పలుగులతోనూ, దుడ్డుకర్రలతోనూ, బరిశలతోనూ, ఆవరణలో ప్రవేశించారు. శివయ్య ప్రాణం నిలువునా పోయినంతపని అయింది. అయితే ఆయన భయపడ్డట్టు ఆయనమీద తమ ఆయుధాలు ప్రయోగించక, అందరూ వంగి ఆయనకు నమస్కారం పెట్టి "దణ్ణాలు దొరా!" అన్నారు.

"ఏం కావాలి? ఎందుకొచ్చారీ అర్ధరాత్రి?" అన్నాడు శివయ్య.

వాళ్లలో ఒకడు ముందుకు వచ్చి "దొరవారు దేవేంద్రులు, మేం ఏలినవారి బానిసలం. ఈ బ్రాహ్మలంతా చేరి తమ సొత్తంతా కాజెయ్య చూస్తున్నారు. తమ సంపద చూడలేక కళ్ళలో నిప్పులు పోసుకుంటున్నారు. తమరు ధర్మదాతలు గనక, అడగనివాడిది పాపంగా, డబ్బు పారేస్తున్నారు. కాని ఈ పని ఎవరూ చేయరు. తమ దగ్గర డబ్బుంటే సంఘానికి ముప్పన్నది వొట్టి అబద్ధం. రాజుగారి బొక్కసం నిండా డబ్బున్నది. రాజుగారు చల్లగా ఏలబట్టే ప్రజలు బతుకుతున్నారు. మీరైనా ఆపనే చేస్తే మంచిది. మిమ్మల్ని కాపాడడానికి మేమున్నాం. మీరేది చెబితే అది చేస్తాం. మీరు ధర్మం ఎరిగినవారు. ధర్మాన్ని నిలబెట్టి అధర్మాన్ని పోగొట్టండి. అశిష్టంగాని అధర్మాన్ని ప్రోత్సహించకండి. మీరు తపస్సు ధారపోసిన డబ్బు అందరికీ పంచటం అధర్మం. మీరు రాజుకన్న కూడా బాగా దుష్ట శిక్షణా శిష్టరక్షణా చేయండి. మేం ఆశాపాతులం కాం. మాసేవను బట్టి మీరు ఈనాం లిప్పించండి!" అన్నారు.

బ్రాహ్మడికి ఈ మాటలు నచ్చాయి. ఈ బలగం సహాయంతో ధర్మ పరిపాలన సాగించటానికి బ్రాహ్మడు నిశ్చయించినాడు.

మర్నాడు గ్రామ పెద్దలు శివయ్య దగ్గరికి వచ్చారు. శివయ్య తన డబ్బు తన దగ్గరే ఉంటున్నదనీ, దానిని ఎవరికీ పంచబోవటం లేదని చెప్పాడు.

"నిన్న సభలో చేసిన ప్రసంగాలన్నీ ఏమయాయి?" అన్నాడు ఆర్థికవేత్త కోపంగా.

"అవి వ్యర్థంకాలేదు. నేను సంతర్పణలూ అవీ మానేస్తున్నాను. నా డబ్బు అనవసరంగా ఎవరికీ చిల్లి ఏగాణీ ఇవ్వను. దాన్ని కోరేవారు నేను చెప్పినట్లు సంఘానికి సేవచేయాలి" అన్నాడు శివయ్య.

"అట్లా అయితే తమ ధనరాసులవల్ల సంఘానికి కించిత్తయినా అపాయం లేదు అని ఆర్థిక శాస్త్రం ఎలుగెత్తి చెబుతోంది. ఇందులో నా స్వంతం ఏమీ లేదు" అన్నాడు గడ్డంవాడు.

"నువు నాకు ఆర్థిక మంత్రిగా ఉంటావా?" అన్నాడు శివయ్య.

"దానికి ఆర్థిక శాస్త్రం ఏమీ అభ్యంతరం చెప్పదు. ఆర్థిక శాస్త్ర రీత్యా ఆర్థిక మంత్రికి నెలకు రెండువేల వరహాల వేతనమూ ఇతర వ్యాపారాది సౌకర్యాలూ చూపవలసి ఉంటుంది."

మిగిలిన పెద్దలు కోపంతో వెళ్ళిపోయి చెట్టుకింద సభ చేశారు. వారిలో రెండు పక్షాలయాయి.

"శివయ్యచేత ధర్మపరిపాలన సాగింతాం, మన బ్రాహ్మణ్యానికి ఏమీ లోపం ఉండదు" అన్నారు ఒక పక్షం.

"మనని ఏ క్షత్రియుడుగాని, అధమం దాసీపుత్రుడుగాని ఏలితే ఒప్పుకుంటాంగాని ఈ శివయ్యా మనని ఏలేవాడు?" అని పృచ్ఛించారు రెండో పక్షం.

మొదటి పక్షం వారు నేరుగా శివయ్య దగ్గరికి తిరిగి వచ్చి రకరకాల మంత్రిపదవులు స్వీకరించారు.

రెండో పక్షంవారు కొందరు నాయకులను ఎన్నుకున్నారు. ఆ నాయకులు నేరుగా నూరామడ దూరంలో ఉన్న రాజు దగ్గిరికి వెళ్ళి "అయ్యా, మహాప్రభో! మా ప్రాంతంలో మరొక ప్రభుత్వం, అధర్మ ప్రభుత్వం – సాగింది. తమరు తమ సైన్యాలతో వచ్చి మా రాజ్యం మీద యుద్ధంచేసి చోరులూ, హంతకులూ అండగా పెట్టుకుని పరిపాలన సాగించే మా అధర్మ ప్రభువును నాశనం చేసి ధర్మ ప్రభువులు ధర్మచ్యుతి కాకుండా చూడాలి!" అన్నారు.

"కులాలకు జై" "వర్ణాశ్రమ ధర్మాలు" "వర్ధిల్లాలీ!" అని మిన్ను ముట్టేటట్టు నినాదాలు చేశారు.

రాజుగారి దగ్గర కూడా హంతకులూ చోరులూ ఉన్నారు. వాళ్ళతో రాజుగారికి

పని వుంది.అయితే ఈ మాట ఈ పంచమాంగదళ నాయకులకు చెప్పటం దేనికి? రాజుగారు చెప్పలేదు.

రాజుగారు రాయబారులకు నగలూ నాణ్యాలూ ఇచ్చి, భోజనం పెట్టించి, తన దాసీలను వారి పరిచర్యకు నియోగించి యుద్ధానంతరం వారికి స్థానిక పరిపాలకోద్యోగాలు వాగ్దానం చేసి, యుద్ధానికి ఆయత్తం అయినాడు.

మరో ఆరునెల్లకు ఈ యుద్ధం జరిగింది. యుద్ధంలో రాజుగారు చిత్తుగా ఓడిపోయినాడు. ఆయన బలాలు శివయ్య బలాలకు వెన్నిచ్చి వాయువేగ మనోవేగాలతో పలాయనం చేశాయి. పంచమాంగదళ నాయకులు పదిమంది పట్టుబడ్డారు. వారికి యుద్ధనేర విచారణ స్థానం వారు ఉరిశిక్ష విధించారు. విచారణ శివయ్య అధ్యక్షత కిందే జరిగింది. శిక్షలు ఆయనే స్వయంగా చెప్పాడు. మర్నాడు యుద్ధ నేరస్థుల శిరచ్ఛేదం జరిగింది.

ఇది జరిగిన రాత్రే శివయ్య తన మంత్రివర్గంతో మేడ మీద రహస్య సభ జరిపి "ఈ యుద్ధం అసలు ఎందుకు జరపవలసి వచ్చింది?" అన్నాడు.

"మన ప్రతిపక్షంవారు మనకు బ్రాహ్మణ కులాభిమానం లేదని భయపడి శత్రు పక్షంలో చేరారు. నిజానికి బ్రాహ్మణేతరులు మన మీద అభిమానంతో యుద్ధంచేసి ప్రాణాలు అర్పించబట్టే మనం విజయం పొందాం" అన్నాడొక మంత్రి.

"అంతవరకు బాగానే వుంది. కాని చీటికి మాటికి ఇటువంటి యుద్ధాలు వస్తే మనం భరించలేం! మన వైఖరి మారాలి. అగ్రవర్ణం వారి సానుభూతితో మనం ఇకముందు పరిపాలన సాగించాలి" అన్నాడు శివయ్య.

"అట్లా చేసినట్టయితే ఈ జరిగిన యుద్ధానికి నీతి వుండదు" అన్నాడొక మంత్రి.

"చరిత్రకెప్పుడూ నీతిలేదు. ఏలినవారి ఇష్టప్రకారం చేయవచ్చు. తిరుగుబాటు శక్తులు అగ్రవర్ణంలో ఉండగా మనం ఇతర వర్గాలవారి అభిమానం దేవులాడి లాభంలేదు. ఇవాళ సాయంకాలం ఉరితీయబడ్డ యుద్ధ నేరస్థులు చేసిన సాహసం ఇతర వర్గాలవారు కలలో కూడా తలపెట్టి ఉండరు. వారి మంచితనాన్ని మనం సద్వినియోగ పరచుకోవాలి. అదీగాక పదిమంది బ్రాహ్మలు ఉరితీయబడ్డారనే కోపం కార్చిచ్చులాగ బ్రాహ్మణ వర్ణంలో వ్యాపిస్తోంది. మనం జాగ్రత్తపడాలి."

శివయ్య కొత్త పాలసీని గురించి రహస్య ప్రణాళిక తయారు చేయించి అమలు జరిపాడు. కాని యీ విషయం ఇతర వర్గాలవారికి క్రమంగా తెలిసింది. ఏ బ్రాహ్మణులు యుద్ధానికి దారి తీశారో వారికిప్పుడు పరిపాలనలో మంచి సౌకర్యాలు కలగటమూ, రక్తంధారపోసి విజయం సాధించిన మిగతా కులాలవారి జీవితం నానాటికి క్షీణిస్తూ

జీవితం దుర్భరం అవుతూండటమూ ప్రజలకు తెలిసిరాసాగింది. ఈ ఉద్యమం మొదట కులతత్వం మీదనే సాగింది.

"కులతత్వాలు నాశనం చేయటానికి దేశం ఘోరమైన యుద్ధానికి గురి అయి ఎంతో కష్టనష్టాలకు లోనయింది. అందుచేత యీ ప్రభుత్వం ఎటువంటి కులతత్వాలు సహించదు. కులతత్వ వాదులు నిర్దాక్షిణ్యంగా శిక్షించబడతారు" అని శివయ్య ప్రకటన చేశాడు. యీ ప్రకటనకు అగ్రవర్ణాలవారు బహు సంతోషించారు. తక్కువ కులాలవారిలో చాలామంది మోసపోయినారు.

కాని సన్నగా ఆరంభమైన ప్రభుత్వం మీద తిరుగుబాటు చీలికలై, కొత్త కొత్త దార్లవెంట అభివృద్ధి కాసాగింది. ఈ తిరుగుబాటుదార్ల ముఠాలన్నిటిలోకి అతి ప్రమాదకరంగా పరిణమించినది నాస్తికుల ముఠా. చిత్రమేమిటంటే ఈ నాస్తికుల ముఠా ప్రభుత్వం లాగే కులతత్వాలను నిరసించింది. ఈ ముఠాలో బ్రాహ్మలదగ్గర్నించి పంచములదాకా చేరి ఏ కుల భేదాలు లేకుండా పనిచేయసాగారు. వీరు కోరినదల్లా దేశ సంపదను అన్ని కులాలకూ న్యాయంగా పంచాలని, కులాలమధ్య దోపిడి జరగరాదని, సంపదను సృష్టించని వారికి సంపదమీద ఏ హక్కు, భుక్తాలు ఉండరాదని.

ఈ ముఠాకు నానాటికీ ప్రజలలో ముఖ్యంగా – హీన జాతులలో – ప్రాబల్యం హెచ్చుటం చూస్తే శివయ్యకు విస్మయం కలిగింది. ఈ ముఠానాయకులను ఎందర్నో తల తీయించాడు. మరెందర్నో యావజ్జీవ కారాగారంలో ఉంచాడు. వీరిమీద ఏ ఆరోపణలూ లేకపోతే లేని ఆరోపణలు కూడా చేయించాడు. కాని నాస్తికుల ఉద్యమం ఆగలేదు.

నాస్తిక ముఠా నాయకులు వీథులు కలిసేచోట నిలబడి, "చరిత్ర చదవండి. ఇవాళ మనను అణచటానికి చూస్తున్న ఈ శివయ్య ఒకనాడు తన డబ్బంతా ప్రజలందరికీ సమంగా పంచుతానన్న వాడే! మనం డబ్బు సమంగా పంచమనటం లేదు; న్యాయంగా మాత్రమే పంచమంటున్నాం. వస్తువులు ఉత్పత్తిచేసే వారికి డబ్బు పంచితే ఉత్పత్తి ఎవరు చేస్తారని పెద్దలడిగిన ప్రశ్నకు శివయ్య సమాధానం చెప్పలేకపోయినాడు.

ఆ సమాధానం మేం చెబుతున్నాం! సంఘానికి ఇతరత్రా సేవచేయలేని ప్రతివాడూ వస్తువులు ఉత్పత్తి చేయవలసిందే. యీ సంఘంలో వస్తువులు ఉత్పత్తి చేయించటం ఒక లాభసాటి వృత్తి అయిపోయింది. ఆ వృత్తి చేసేవారు తరతరాలు కాలుమీద కాలేసుకుని పనీపాటా చేయకుండా జీవిస్తూ తమ బొక్కసాలు నింపుకుంటూ, పెంచుకుంటున్నారు. వస్తువులు ఉత్పత్తి చేసేవారు నానాటికి దరిద్రం వాత పడుతున్నారు. ఇట్లా ఎందుకు జరుగుతున్నదో శివయ్య మనకు చెప్పాలి. ఒకప్పుడు వ్యవసాయం చేసేవారికింద ఉండిన భూమి రానురాను పొలాల మొఖం ఎరగనివాళ్ళ హక్కు భుక్తంలోకి ఎందుకుపోతున్నదో,

ఒకప్పుడు రైతులుగా ఉన్నవారంతా రాను రాను రైతుకూలీలుగా ఎందుకు మారిపోతున్నారో కూడ శివయ్య మనకు చెప్పాలి" అని ఉపన్యాసాలు దంచసాగారు.

నాస్తికుల్ని ఎదిరించటానికి రహస్య ముఠాలు ఏర్పడ్డాయి. వీళ్ళు అర్ధరాత్రివేళ వచ్చి రైతుల ఇళ్ళూ, కార్మికుల ఇళ్ళూ, నాస్తికముఠా సభ్యుల ఇళ్ళూ తగలబెట్టి ఘోరహత్యాకాండ సాగించారు. ఈ రహస్య కూటాలమీద శివయ్య యుద్ధం ప్రకటించాడు గాని క్రియకు ఈ యుద్ధం కాగితంమీదే జరిగింది. తమపై ఒత్తిడి హెచ్చుతున్న కొద్దీ నాస్తికులు తీవ్రచర్యలు సాగించారు. వారు తీవ్రచర్యలు సాగించిన కొద్దీ వారిపై శివయ్య మరింత తీవ్రచర్యలు అమలు జరిపాడు. జీవితం దుర్భరమైపోయింది. ప్రజలు అల్లాడిపోసాగారు.

"నాస్తికులను చిత్రవధ చెయ్యనందుకు ప్రజలకిదే శిక్ష. ఈ అరాచక పరిస్థితులకు ప్రభుత్వం బాధ్యత ఏమీలేదు. తమ నిజమైన శత్రువులెవరో ప్రజలు తెలుసుకోవాలి. ప్రభుత్వం ఏదన్నా సహిస్తుందిగాని నాస్తికులను సహించదు" అని శివయ్య ప్రకటించాడు. ఈ ప్రకటన ఏమీ ఫలించలేదు. ఒక సుముహూర్తం చూసి శివయ్య తన శత్రువైన రాజు దగ్గిరికి ఒక చారుణ్ణి పంపాడు. నాస్తికత్వాన్ని అణచడానికి సమైక్య ప్రయత్నాలు సాగించడానికి ప్రణాళిక తయారయింది. వేలిముద్రలు కూడా మరో నెలలోగా పడిపోతాయి.

శివయ్య పెద్ద ప్రకటన తయారు చేశాడు. అందులో నాస్తికులకు కాలం మూడిందనీ, వారి నిర్మూలనానికి అంతర్జాతీయ సన్నాహాలు ఆరంభమయ్యాయనీ ప్రకటించాడు.

ఈ ప్రకటన జరిగిన మర్నాడే శత్రురాజుల బలాలు వచ్చి శివయ్య రాజ్యాన్ని శాంతి యుతంగా ఆక్రమించారు. వారు ప్రజలను కొల్లగొట్టి కనపడ్డ స్త్రీలను చెరచసాగారు.

ఇంతకాలానికి శివయ్య రాజ్యంలో ధర్మం నాలుగు కాళ్ళా నడవసాగింది.

ముద్రణ. దేవుడిచ్చిన వరం, కథల సంపుటి, జూన్1965
నవభారత్ బుక్ హౌస్, విజయవాడ